

Halløj derhjemme!

Da vi nu befandt os på den spanske nordkyst, ville vi gerne bruge vores tid så optimalt som muligt. Ofte valgte vi derfor at sejle om natten, så vi kunne tage ind og se de små havnebyer om dagen. Det blev til mange sømil i et farvand fyldt med fiskebøjer og ikke mindst fiskere! Nætterne var dog også fyldt med måneskin, morild og delfiner. Fantastisk!

Efter en masse små stop langs den spanske nordkyst i bl.a. Santander og Gijo, ankom vi til Ría de Viveiro. Vi lå så roligt i Viveiro, at vi besluttede at hive mig 18m op i luften, helt op til mastetoppen! Længe har vi nemlig haft lidt problemer med vores storsejlsfald, som er uforståelig træg at hive i og samtidig bliver slidt på præcis ét punkt. Planen var derfor at undersøge, hvad problemet var, og om vi kunne gøre noget ved det. Det viste sig, at hjulet i mastetoppen, hvorpå faldet kører, var helt slidt og knækket flere steder. Når vi skøder storsejlet helt ud til siden ved agtenvind, står faldet derved og slider på hjulets skarpe kanter. Jeg fik både taget billeder og videoer af problemet, som vi nøje undersøgte, da jeg fik "fast grund" under fødderne igen. Vi tænker endnu over en løsning på problemet...

Da jeg var oppe i mastetoppen, skulle udsigten selvfølgelig nydes (så længe mine blodforladte ben kunne klare at sidde i selen). Det er dog et sjældent og ikke mindst fantastisk syn, at se Artemis lige oppefra. Ja, hun ser jo faktisk helt lille ud!

Jeg synes selv, at jeg hjælper godt til, med at hive mig op i masten! Virkeligheden er dog en helt anden... Når man ser en person blive hevet legene let op i mastetoppen, så tjek lige, om båden har elektriske spil, eller om der står 7 mand til at hive! For i enden af tovet på Artemis står der nemlig altid en gispende person og kæmper en kamp med spillet!

Hen ad aftenen fik vi fint besøg af 3 franske børn i en gummibåd. Det stod hurtigt klart, at der var en kæmpe sprogbarriere, men ikke desto mindre forstod vi, at de kom med fisk til os! Vi bød børnene ombord for at høre, hvor de kom fra og om deres videre planer... med hjælp fra Google Oversæt! De franske børn fortalte, at familien skulle på et års langfart til Caribien (de franske øer) og tilbage igen. De glædede sig meget og elskede at sejle. De var netop ankommet til Spanien fra Frankrig og havde fanget en kæmpe tun over Biscayen. Den var så stor, at børnene nu sejlede rundt med fisk til alle bådene i bugten. Faktisk var vi den eneste ikke-franske båd, så vi tænker lidt, at fisken var tiltænkt den franske båd lige bag os, men vi var meget glade for, at de forvildede sig hen til os! Efter at have "snakket" med børnene i noget tid, sejlede vi med dem tilbage til deres forældre, som heldigvis kunne engelsk. Længere samtaler over Google Oversæt kan nemlig godt blive en smule langtrukne!

Forældrene havde nok ikke forventet, at børnene slæbte to danskere med hjem, men ikke desto mindre, var det det de gjorde. De fortalte os endnu engang om deres videre planer, dog noget mere detaljeret! Børnene begyndte at tage alle deres bamser op for stolte at vise dem frem til os. Sikke en sød familie og endnu engang en førstegangsoplevelse: vi fik fisk af en fransk båd! Vi fik faktisk så meget, at vi havde fisk til en hele uge! Så selvom vi ærgrede os over, at vi ikke selv havde fanget tunen, så smagte den nu rigtig lækkert. Mums!

Det fede ved langturssejlerlivet, specielt for børn, er ansvaret for og tilliden til hinanden. Her så vi 3 børn komme sejlede, hvor pigen på 10år havde ansvaret for sine to mindre brødre på 7 og 5. Forældrene kiggede ikke en eneste gang op for at se, om børnene var kommet sikkert frem! De snakkede selv med fremmede mennesker, og så endda med nogen, som ikke talte det samme sprog som de selv! Det havde jeg i hvert fald aldrig fået mig selv til at gøre i den alder!

Fra Viveiro blev det endelig tid til at sejle til La Coruña, på nøjagtig samme dato, som vi ankom dertil sidste år. Det var en kort sejlads, det blev det i hvert fald til, for der var noget af en vind-accelerationszone om hjørnet! Med både medbølger og –vind gik vi hurtigt 9knob for rebede sejl.

Netop som vi sejlede ind til La Coruña, kom minderne os i møde. Bogstaveligt talt! Vores spanske venner, som vi mødte sidste år, var nemlig endnu engang ude at sejle i deres Flying Dutchmans. Måske kan I huske fra sidste år, at Tovholderen var helt oppe at køre over, at han måtte komme med ud og sejle i deres joller, hvorefter de var med ombord og se Artemis? Det var i hvert fald en stor oplevelse.

I år tog vi skridtet videre og blev inviteret med dem hjem til klassisk spansk aftensmad. Jeg ved ikke, hvad vi havde forventet, men nu skal I bare høre:

Vi blev hentet nede ved vores dinghy klokken 21, altså omkring det tidspunkt, hvor vi normalt tager nattøj på. Derpå blev vi sat udenfor ved et stort bord, hvor der var plads til hele familien. Efter at være blevet budt på alverdens drikkevarer, begyndte retterne at vælte ind på bordet. Det tog os ikke lang tid at konkludere, at det var et rigtig lokalt tapas-bord. Der var bl.a. hele sardiner, tortilla batata (spansk omelet), spansk kartoffelsalat, stærk ost, oliven og en masse brød. Vi skulle selvfølgelig prøve alle retter, men det er nok ikke alle vi kommer til at spise igen lige frivilligt... Selve måltidet gik ikke stille for sig med 10 nysgerrige folk om bordet. Tovholderen fik så mange spørgsmål, at han dårligt nåede at smage på maden! Nogle gange blev spanierne derfor nødt til direkte at fortælle ham, at han skulle tage at spise sin mad, og lade mig svare på nogle af spørgsmålene :D

Efter at alle fade var blevet sendt rundt på kryds og tværs, var rub og stub spist op. Børnene fik derpå besked på at rydde af, vaske op og sørge for nye forfriskninger til de voksne, herunder chokolade, G&T og cigaretter. Netop som jeg troede, at det var tid til at sige "Tak for i aften", blev jeg trukket med til en spansk privatfest. Det var også noget af en oplevelse!

Udover at være meget nysgerrige, så er vore spanske venner også meget hjælpsomme! Jeg har længe gået med drømmen om, at få en windsurfer, men uden fast adresse er det nærmest umuligt at købe en på nettet... Da vi fortalte det til vores venner, tøvede de ikke et sekund med at give os deres adresse, og nu har vi fået en windsurfer! De hjalp os endda med at sætte windsurferen sammen og ville hellere end gerne give en lektion eller to. Her måtte jeg dog sætte foden i jorden! Det var ikke nødvendigt for mig, at have 2 personer til at stå og grine af mig, hver gang jeg faldt i vandet!

Jeg vil skåne mig selv, og jer, for at uddybe alle mine fejlslagne forsøg på rent faktisk at komme op og stå på boardet, og ikke mindst alle de fejlslagne forsøg på at få mast og sejl op af vandet... Jeg vil meget hellere fortælle om, at jeg allerede på dag 2 var oppe og surfe, mange gange! Det er præcist så fedt, som man kunne forestille sig, også selvom jeg hverken har lært at vende eller at sejle hurtigt endnu. Det er fedt at få nyt legetøj, og selvom det afhænger lidt af vejrforholdene, får vi surfet en hel del!

I La Coruña fik vi endelig mødt den nye flok danske langturssejlere, som skal krydse dammen i år. Det er egentlig ikke fordi vi kun opsøger danske sejlere, men det er nu ret sjovt at vide, hvem ens langturssejlende landsmænd er. Derudover er en af vores gode venner, som gastede en båd i Caribien sidste år, taget af sted i sin egen båd i år! Det er altid sjovt at møde sine venner ude i den store vide verden, især når de har transporteret en hemmelig skat med sig hele vejen fra Danmark til os; Et splinternyt ankerspil! Det har været komplet umuligt at få tilsendt et ankerspil uden fast adresse, og vi kunne heller ikke gå hen i en tilfældig bådstyrsforretning og købe et, da ankerspillet både skal passe ned i ankerbrønden og til kædestørrelsen. Så, et helt år efter at ankerspillet drillede os første gang, har vi endelig fået fingrene i et nyt. Nu skal det bare monteres!

Hej så længe!